

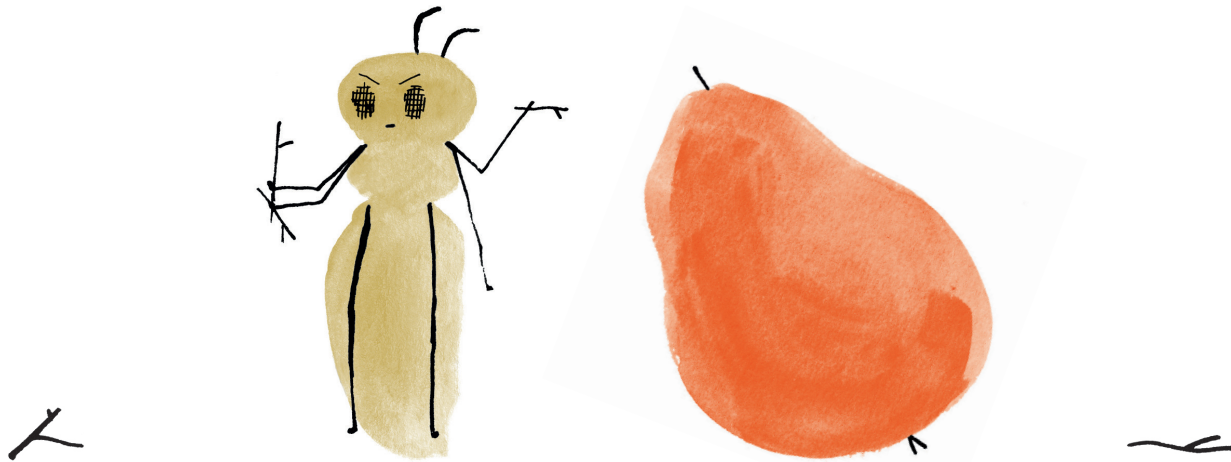
1

Je to dost jasný vztah.
Karlíček nemá rád vosy.
Karlíček vosy nesnáší.
A vosy nesnáší Karlíčka.

Karlíček bydlel za lesem. Každé ráno si vzal hůl a šel na vosy. Dopoledne je honil po lese. V poledne se naobědval. Po obědě si zdřímnul. Odpoledne honily ony Karlíčka. Někdy dostaly vosy holí, někdy dostal Karlíček žihadlo.

Chápejte, Karlíček byl menší než zahradní trpaslík. Po vosím bodnutí mu třeba noha mohla otéct do trojnásobné velikosti. Jednou koncem léta na něj vosy nečekaně vyletěly hned po snídani, a než utekl, dostal tři žihadla přímo do čela. Úplně mu to znetvořilo obličej. Otok stekl přes čelo, oči a tváře až na krk. Karlíček několik dní vůbec neviděl. Týden nevylezl z domku a nad ohněm si opaloval hůl, aby byla tvrdší a pevnější.

Během příštích dnů Karlíček občas zalitoval, že vosu nenechal umrznout. Pobodala ho mělce, ale všude. Jeho tělo na to tentokrát reagovalo bouřlivě. Kůže jako by mu nepatřila, byl si cizí. Hlavou mu duněly pravidelné údery srdce. Ruce neudržel ve vzduchu. Když si chtěl dojít na záchod, musel po čtyřech.

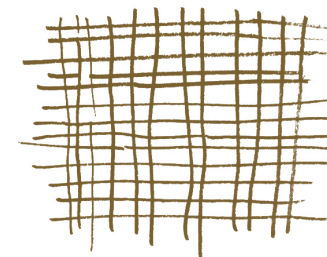
Vose se zatím dařilo. Dřeva bylo dost, ovoce taky. Neunesla sice větší větve, topila chrastím, ale stačilo přikládat častěji, a v domku bylo příjemně. Nakousala několik jablek a jednu hrušku. Vyzkoušela bezinková povidla. Když viděla, že Karlíček se skoro nehne, dostrkala mu k posteli hrnek s vodou. Zvenku přivlekla suché stéblo jako brčko. Zůstávala ostražitá.

Karlíčkoví se začalo dělat lépe. Na další boje už ale neměl sílu ani náladu. Stejně, něco jiného bylo mrzačit vosy po desítkách. Něco jiného bylo nechat tuhle jednu venku. Mrazy sílily. Než se někde schová, bude po ní, říkal si Karlíček. A tak vyřezal malou misku z kůry, a když vařil polévku, jednu naběračku nechával pro vosu.

Vlastně si nepřekáželi. Vosa se prokousávala jablky a hruškou. Občas med. Voda. Pečlivě si čistila chloupky a nožky. Pletla rohožky ze suché trávy. Karlíček topil. Vyřezával panáčky z třešňových pecek. Vařil. Nemluvili.

Vlastně si nepřekáželi. Jenom spolu byli pořád. To stačilo.

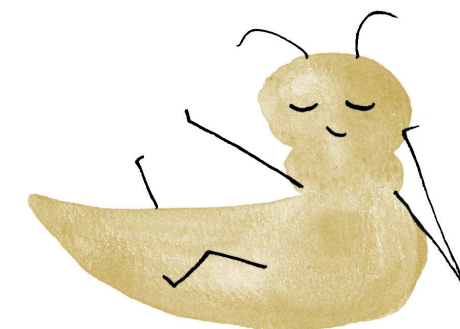

Když nasněžilo víc, obložil Karlíček jednu stěnu dřevem. Nechtělo se mu pořád chodit ven. A vevnitř polena rychleji vyschnou. Nosil jedno za druhým, strávil tím skoro celý den. Vosa seděla v koutě. Pospávala. S mizejícím světlem začala ztrácet klid. Třela si křídla. Pobzukávala. Karlíček si jí nevšímal a nosil. S prázdnou náručí ven, s plnou náručí dovnitř. Dveře vrzaly. Košili už měl mokrou potem.

Vosa bzučela víc a víc.

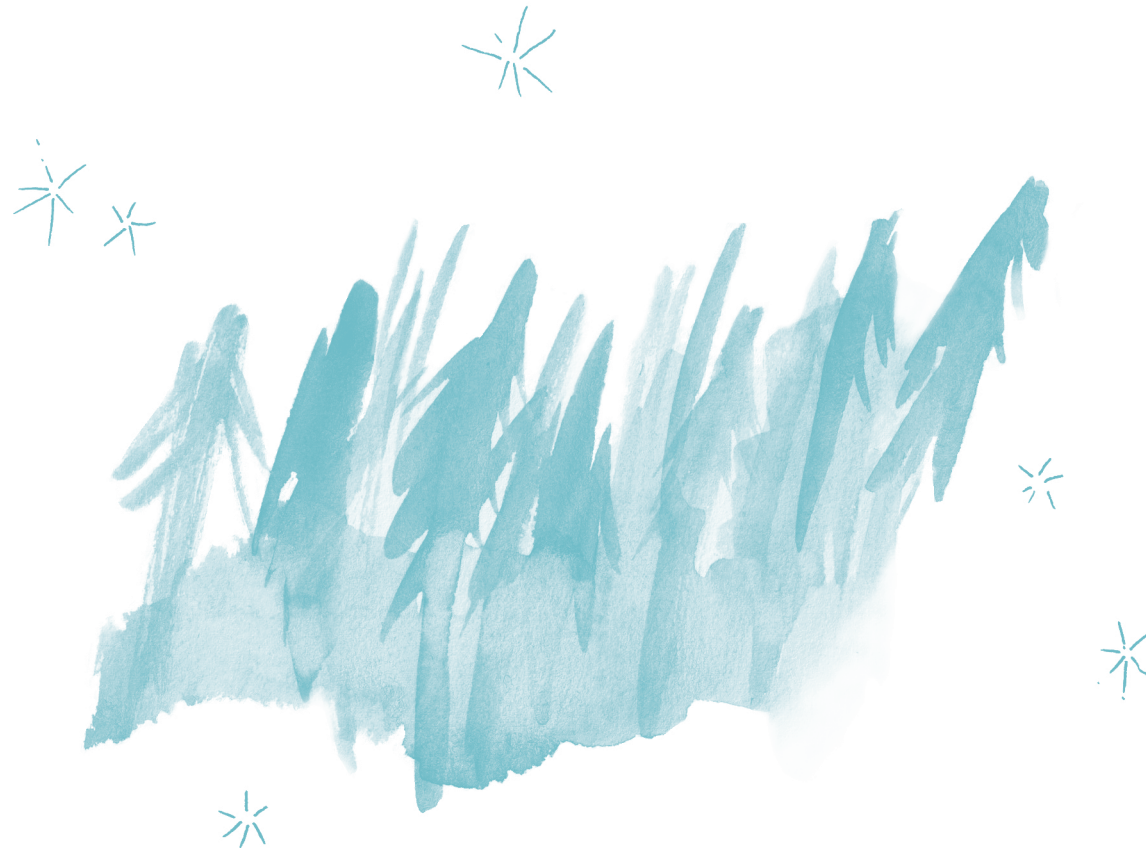

Nakonec vylítla. „Kdo to má čichat,“ zasyčela vztekle. Karlíček se překvapeně zastavil. Měla hlubší hlas, než by čekal. Nevěděl, co říct. Vosa zuřivě mávla křídly: „Nestačí to dusno. Ty smrady z polívek. Teď ty! Smrdíš!“ Karlíček se rozčílil velice rychle. Zachránil jí život? Zachránil. A jak mu poděkovala? Jak pomáhala? Akorát chodila na med. Už teď mu bylo jasné, že kaši si bude muset začít sladit něčím jiným.

„A co ty nahnílý jablka,“ zaprskal zpátky. „Co ten tvůj věčně umračený čumák. Vzteklej! A to neustálý bzučení!“ To už Karlíček ječel. Vosa po něm plivla.

Karlíček ztratil nervy, popadnul ji za křídlo, a dřív, než se vůbec stihla bránit, ji vyhodil ven. Na sníh. Na mráz. A třikrát, třikrát třísknul dveřmi.

Za nějakou chvíli vrzly dveře. Vosa se tiše schoulila u kamen. Karlíček dělal, že ji nevidí.

Ráno vosa nachystala na stůl. Karlíček jí do misky kápnul med. Vosa si lízla a přesunula se k nakousané hrušce.

„Hnije ti to,“ brouknul Karlíček.

Vosa třepala křídlem: „Kvasí. Mně to voní. Zvýrazní to cukr.“ Karlíček se mlčky ušklíbnul.

